

C203 – LEE29

V L A A M S   P A R L E M E N T

Zitting 2006-2007

31 mei 2007

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR LEEFMILIEU EN NATUUR, LANDBOUW, VISSERIJ EN
PLATTELANDSBELEID EN RUIMTELIJKE ORDENING EN ONROEREND ERFGOED

INHOUD

Vraag om uitleg van de heer Johan Deckmyn tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over stortplaatsen voor afbraakmaterialen van wegen- en veegwerken aan de snel- en gewestwegen	1
Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de stand van zaken in de onderhandelingen over een nieuw interregionaal verpakkingsakkoord	2
Vraag om uitleg van mevrouw Laurence Libert tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over dierenbegraafplaatsen	4

Voorzitter: de heer Patrick Lachaert

Vraag om uitleg van de heer Johan Deckmyn tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over stortplaatsen voor afbraakmaterialen van wegen- en veegwerken aan de snel- en gewestwegen

De voorzitter: De heer Deckmyn heeft het woord.

De heer Johan Deckmyn: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, via de pers konden we vernemen dat zeven ambtenaren van het Vlaamse Gewest en vier aannemers voor de rechter moeten verschijnen. Volgens het parket zouden ze verantwoordelijk zijn voor het misbruiken van terreinen langs de snelwegen en gewestwegen als stortplaats. Uiteraard moeten we het verdere onderzoek afwachten, maar we kunnen op zijn minst al spreken van deontologische problemen binnen de Vlaamse administratie. Een tijdje geleden, bij het bespreken van de interne audit, hebben we al gewezen op deze pijnpunten.

Het is niet de eerste keer dat er sprake is van dit probleem. Toen ik u op 26 mei 2005 vroeg hoe het zat met de tijdelijke stortplaatsen voor afbraakmaterialen van wegen- en veegwerken, antwoordde u onder andere dat er bij tijdelijke stortplaatsen in principe milieutechnisch geen probleem is om ze voor een langere termijn te laten bestaan (*Hand. VI. Parl. 2004-05, nr. C213*). Uiteraard moet men zich daarbij houden aan de VLAREM-richtlijnen. Naar aanleiding van de recente asbestproblemen in het Gentse, wou ik bijkomend wijzen op het specifieke karakter van deze problematiek, maar ik heb uit de besprekingen van de aanpassing van de begroting 2007 begrepen dat er initiatieven van de Openbare Vlaamse Afvalstoffenmaatschappij (OVAM) op stapel staan.

De problematiek waarvan nu sprake is, heeft te maken met het op tijd leegruimen van bepaalde tijdelijke stortplaatsen. De vraag die ik u in 2005 stelde, is bijgevolg nog altijd brandend actueel en lijkt nog steeds niet de nodige opvolging te krijgen. Blijkbaar vormen de tijdelijke stortplaatsen een probleem en blijkt men de VLAREM-richtlijnen toch niet te kunnen respecteren. Ik verwijs bijvoorbeeld naar een stort dat de voorzitter goed moet kennen, want het ligt in de gemeente Merelbeke. Die stortplaats werd ondertussen al geruimd, of zou dat toch moeten zijn. In het verleden heb ik al vragen gesteld over dit stort. Ook in de toekomst zal ik er nog vragen over stellen, want volgens mij moet de ondergrond er worden onderzocht. De kwestie past echter niet in deze vraag om uitleg, ik zal u er later schriftelijk over ondervragen.

Mijnheer de minister, het feit dat door ambtenaren en aannemers nu blijkbaar misbruik wordt gemaakt van terreinen langs autosnelwegen en gewestwegen, doet alvast de volgende vragen rijzen. Zijn er nog terreinen langs snelwegen en gewestwegen in Vlaanderen die niet voldoende werden opgeruimd? Welke maatregelen hebt u genomen om erop toe te zien dat er geen misbruiken ontstaan op het vlak van illegale stortplaatsen langs snelwegen en gewestwegen? Over welke controlemechanismen beschikken we?

De heer Patrick Lachaert: Uit ervaring weet ik dat een aantal besturen in afwachting van de verandering aan de VLAREBO-regelgeving, een tijdelijke stortplaats hebben ingericht voor wegenismateriaal. Op het ogenblik van de wijziging in de regelgeving werden die tijdelijke stortplaatsen gesaneerd. Dat was een casuïstisch moment. Ik spreek me niet uit over de strafzaak. Ik weet niet of er al dan niet gesjoemeld werd. Ik merk alleen op dat we de kwestie in haar algemeen kader moeten zien. Als geweten is dat er over 6 maanden een regelgeving komt die toelaat om de afbraakmaterialen van een volledige weg, waarvoor de kosten volgens de bestaande wetgeving erg hoog oplopen, te vermengen met cement en te gebruiken als ondergrond voor een nieuwe weg op dezelfde plaats, dan is het logisch dat heel wat besturen kiezen voor een tijdelijke, maar zondige oplossing.

De voorzitter: Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Mijnheer de voorzitter, dames en heren, mijnheer Deckmyn, voor wat uw vraag betreft of er nog terreinen zijn die niet voldoende zijn opgeruimd, is het belangrijk om een onderscheid te maken tussen tijdelijke stockeplaatsen en historische stortplaatsen. Dat onderscheid werd in het verleden niet altijd gemaakt. We moeten goed opletten dat we niet opnieuw met historische stortplaatsen geconfronteerd worden.

U verwees naar 2005. Toen kwam inderdaad een protocol tot stand waarin duidelijke, concrete afspraken werden gemaakt over wat binnen de VLAREM-richtlijnen kan. Ik ga ervan uit dat iedereen zich daaraan houdt.

Sinds 2005 worden de historische stortplaatsen stelselmatig opgeruimd. Tegen eind 2007 zullen de laatste sites ook effectief opgeruimd zijn. Op deze historische sites zal eveneens een verkennend bodemonderzoek worden uitgevoerd, waarna, indien dit nodig mocht blijken, in overleg met OVAM een verdere sanering

zal worden uitgevoerd. Op dit moment zijn nog opruimacties bezig, of ze staan op stapel, op dertien terreinen, waarvan vier in de provincies Antwerpen en Limburg, drie in Vlaams-Brabant en twee in Oost-Vlaanderen. Het is belangrijk om erop te wijzen dat er op een aantal terreinen, onder meer in Limburg, geen milieutechnische problemen zijn omwille van de aard van de gestapelde materialen: herbruikbare grondspecie, herbruikbare kasseien en boordstenen en afbraakmaterialen in afwachting van een gerechtelijke expertise. Toch zullen deze stapelplaatsen worden leeggemaakt om eventueel misbruik als stortplaats te vermijden. Sommige mensen krijgen, als ze een hoop kasseien zien liggen, de drang om er bijvoorbeeld zwerfvuil bij te leggen.

Ik denk, mijnheer Deckmyn, dat we daar naar aanleiding van de discussie en de vragen die werden gesteld in 2005, toch al heel wat werk hebben verricht. U zult, vermoed ik, mij begin 2008 opnieuw vragen of alles wel gebeurd is. Wij werken gestadig en gezwind voort aan de oplossing.

Welke maatregelen heb ik nu genomen voor de illegale stortplaatsen langs de snel- en gewestwegen? Op 14 februari 2007 werd tussen het Agentschap Infrastructuur, het departement LNE en OVAM een protocol afgesloten dat een correcte toepassing van de uitzonderingsbepaling van het VLAREM regelt. Ik verwees er daarnet al naar. Die tijdelijke stockeerplaatsen waarop het protocol van toepassing is, werden door alle afdelingen in kaart gebracht. Ook daar zijn de nodige maatregelen getroffen.

Welke controlemechanismen bestaan er hiervoor? Het protocol werd aan alle personeelsleden van het Agentschap Infrastructuur, belast met toezicht op werken, meegedeeld met de opdracht het strikt toe te passen en de bestebepalingen dusdanig op te stellen dat de aannemer contractueel volgens de richtlijnen van het protocol moet werken. Tegen eventueel foutief gebruik van het openbare domein door een aannemer zal meteen worden opgetreden. De interne rapportering hierover zal worden geïntensifieerd. Uiteraard zullen ook de twee andere partijen die het protocol mee hebben ondertekend, toezien op de naleving ervan. Ik overhandig een kopie van het protocol aan de commissiesecretaris, zodat u er ook kennis van kunt nemen.

De voorzitter: De heer Deckmyn heeft het woord.

De heer Johan Deckmyn: Ik dank u, mijnheer de minister, voor uw antwoord. Ik heb begrepen dat tegen eind 2007 alle sites geruimd zullen zijn. Ik ben blij te vernemen dat op al deze sites ook een bodemonderzoek zal volgen. Ik neem aan dat ook sites uit het verleden daaronder zullen vallen. Er is inderdaad al veel gebeurd. Gelukkig maar. Ik wil er wel op wijzen dat verder toezicht zeer noodzakelijk zal zijn om in de toekomst misbruiken te vermijden. U hebt terecht opgemerkt dat de

drang om op een zich ontwikkelende stortplaats iets bij te leggen, zeer groot is. Ik verwijs hier ook naar het tijdelijke karakter, dat ook door de voorzitter werd aangegeven. Tijdelijk is een zeer relatief begrip. Ik herinner mij het antwoord op een vraag die ik heb gesteld. Met betrekking tot tijdelijke stortplaatsen was er soms sprake van vijftien tot twintig jaar.

Ik dank u dus voor uw antwoord. Ik blijf dit zeer belangrijke dossier in uw departement verder volgen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de stand van zaken in de onderhandelingen over een nieuw interregionaal verpakkingsakkoord

De voorzitter: Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Mijnheer de minister, ik wil hier niet de hele discussie overdoen, maar ik wil met u toch enkele hete hangijzers in verband met het nieuw interregionaal verpakkingsakkoord overlopen. Tijdens de actuele vragen in de plenaire zitting van 16 mei 2007 viel mijn mond open van verbazing (*Hand.* VI. Parl. 2006-07, nr. P40, p. 9-12). De heer Bart Martens, een lid van de meerderheid, ging met betrekking tot de onderhandeling over het nieuwe interregionale verpakkingsakkoord erg te keer tegen u.

Ik wil hier dieper ingaan op een aantal woorden waarmee wordt geschermd. Ik had graag geweten wat de meerderheid nu verstaat onder 'internalisering van de kosten'. De industrie voor alles verantwoordelijk stellen? De industrie moet inderdaad haar verantwoordelijkheid nemen, maar kan toch niet worden verantwoordelijk gesteld voor al het zwerfvuil.

De heer Martens stelde in zijn actuele vraag letterlijk: "Het is hier niet de vervuiler, namelijk de verpakkingsverantwoordelijke, die betaalt maar duidelijk de belastingbetaler." De interpretatie van het woord 'vervuiler' is in deze zaak wel heel belangrijk. Wie vervuult, wie laat het afval achter? De industrie? De verpakkingsverantwoordelijke, die een recycleerbaar product op de markt brengt? Mijnheer Martens, ik meen toch echt dat u, wat zwerfvuil betreft, op de verkeerde pianist schiet. Hoe kan de verpakkingsproducent nu verantwoordelijk worden gesteld voor de kosten van zwerfafval, voor het feit dat de burger onverantwoord gedrag vertoont: het blikje of ander afval op straat gooien?

Mijnheer de minister, wij moeten naar andere oplossingen zoeken voor zwerfvuil. Enkel met sensibiliseringscampagnes lukt het niet. In Nederland ligt geen enkel blikje meer op straat. Daar wordt met statiegeld gewerkt. Dat lukt want er zijn ook Vlamingen die voor hun blikjes of ander recycleerbaar verpakkingsmateriaal in Nederland geld krijgen.

‘Uitgebreide producentenverantwoordelijkheid’ is nog zo’n term waarmee de heer Martens schernt. Ik wil benadrukken dat het de socialistische minister in de federale regering is die er niet in slaagt een degelijk productenbeleid op poten te zetten. Wat wil Vlaanderen dan de producenten lessen geven in producentenverantwoordelijkheid?

Ik wil ook graag eens vernemen, mijnheer de minister, hoe dat nu zit met die ingebrekestelling door Europa. Ik heb dit eerder al eens gevraagd aan een van uw medewerkers. Die zei mij dat Europa niet zo zwaar tilt aan het nog steeds niet omzetten van de Europese richtlijn over verpakkingsafval aangezien Vlaanderen inzake de inzameling en de recyclage van verpakkingsafval het beste scoort in Europa. Maar ik hoor het de heer Martens graag zeggen: wat zullen we doen, mijnheer de minister, als we worden veroordeeld?

Mijnheer de minister, ik denk dat de heer Martens niets liever zou hebben dan dat u met dit dossier zou worden veroordeeld. Dat hebben we ook in andere dossiers al meegemaakt. Zijn loyaliteit ten aanzien van de ministers van deze meerderheid is op zijn minst bedenkelijk en vooral, om het in zijn eigen termen uit te drukken, “zeer onverdraagzaam”.

Ik heb hier voldoende weerwoord kunnen bieden met betrekking tot volgens mij nogal eigenaardige kronkels inzake de verpakkingsproblematiek. Mijnheer de minister, ik had graag van u vernomen hoe het overleg is verlopen en welke oplossingen er uit de bus zijn gekomen inzake het interregionale verpakkingsakkoord.

De voorzitter: De heer Martens heeft het woord.

De heer Bart Martens: Mevrouw Van den Eynde, u zegt dat u niet inziet in welke mate de verpakkingsproducenten verantwoordelijk gesteld kunnen worden voor het zwerfvuil. Ik denk dat er wel degelijk een relatie is. Als men de verpakkingsproducenten ook verantwoordelijk stelt voor de kosten van het verzamelen en verwerken van zwerfvuil of gemeentevuil, gaan zij hun aanbod aanpassen. Ze zullen minder zwerfvuilgevoelige verpakkingen op de markt brengen. Ze zullen bijvoorbeeld meer hervulbare verpakkingen op de markt brengen en zelf investeren in sensibiliseringscampagnes om consumenten aan te raden hun verpakkingen niet achteloos op de grond te gooien en dergelijke meer.

In die zin zit er wel degelijk een logica achter het Europese begrip ‘extended producer responsibility’ of ‘uitge-

breide producentenverantwoordelijkheid’: de verantwoordelijkheid van een producent houdt niet op met het op de markt brengen van een product, maar wordt uitgebreid naar de afvalfase. De producent is ook verantwoordelijk voor wat er met zijn product gebeurt in de afvalfase.

Daarom is het principe van de 100 percent financiële verantwoordelijkheid voor alle verpakkingen ingeschreven in het uitvoeringsplan huishoudelijke afvalstoffen. In het regeerakkoord is nog eens nadrukkelijk bevestigd dat we in ons afvalbeleid uitgaan van het principe van de uitgebreide producentenverantwoordelijkheid en de internalisering van de kosten.

Er schuilt wel degelijk een logica in het toerekenen van de kosten voor het verzamelen en verwerken van zwerfvuil aan de verpakkingsindustrie. Dat zal wellicht leiden tot een veranderd gedrag van de verpakkingsproducenten, waarbij ze minder zwerfvuilgevoelige verpakkingen op de markt brengen. Ons straatbeeld, het milieu en de consument kunnen daar alleen maar beter van worden.

De voorzitter: De heer Matthijs heeft het woord.

De heer Erik Matthijs: Sensibilisering is belangrijk, maar het lost niet alles op, mevrouw Van den Eynde. Onder meer in mijn stad Eeklo, maar ook in andere steden, zie ik wel dat er resultaten geboekt worden. Het kan niet zijn dat de industrie moet opdraaien voor het gedrag van burgers die zomaar alles op de grond gooien. Repressie en preventie moeten meespelen in de problematiek.

De voorzitter: Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Mijnheer de voorzitter, collega’s, op de actuele vraag en de daaropvolgende discussie had ik geantwoord dat er op 23 mei 2007 een nieuwe vergadering plaatsvond. Een intergewestelijk overleg, waarvan de heer Martens dacht dat wij daar de zaken zouden gaan blokkeren.

De heer Bart Martens: Dat stond zo in de kranten.

Minister Kris Peeters: Het stond inderdaad in de kranten, maar goed. Ik kan u meedelen dat er op 23 mei een inhoudelijk akkoord bereikt is over een ontwerp van tekst voor een nieuw interregionaal samenwerkingsakkoord voor verpakkingsafval. Daarbij worden aan de erkende organismen voor huishoudelijk verpakkingsafval bijkomende middelen gevraagd die aan de gewesten ter beschikking gesteld zullen worden, natuurlijk voor zover die bijdrage niet de maximale verantwoordelijkheid van het erkende organisme voor de totaliteit van de verpakkingen van zijn leden overschrijft. Er was enkel nog discussie over de verdeling

van die middelen. Het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest deed daar nog wat moeilijk over. Vanmorgen heb ik dan het bericht gekregen dat ook het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest zich kan terugvinden in de verhouding die wij voorgesteld hadden.

De gewesten kunnen deze middelen aanwenden voor de realisatie van hun beleid rond verpakkingsafval, zoals de preventie van verpakkingsafval, de strijd tegen de aanwezigheid van verpakkingen in het zwerfvuil en het verbeteren van de selectieve inzameling, zowel inzake kwaliteit als kwantiteit.

Er is dus een inhoudelijk akkoord bereikt op 23 mei. Vanmorgen kwam het bericht dat er een akkoord bereikt kan worden met betrekking tot de verdeling, als het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest akkoord gaat om de verdeelsleutel op basis van het bevolkingsaantal te weerhouden in artikel 13 en artikel 27. We zijn er met andere woorden doorheen. Er kan nog net voor de verkiezingen van 10 juni meegedeeld worden dat er een akkoord is. We zullen dat ook aan Europa overmaken. In het kader van de ingebrekestelling hebben wij met de drie gewesten een brief gestuurd aan Europa. Als wij in de komende dagen kunnen overgaan tot het ondertekenen van een akkoord, zal iedereen daar heel blij mee zijn.

We hebben dus een belangrijke stap gezet. Als het akkoord rond is, zal ik dat graag overmaken, zodat het hier met kennis van zaken verder bekeken kan worden. Wat hier in het parlement goedgekeurd is, heb ik zo veel mogelijk in het samenwerkingsakkoord proberen in te passen. Het gaat natuurlijk om een onderhandeld akkoord en we hebben er dus niet alles in gekregen wat we erin wilden. Maar het is heel belangrijk dat er een akkoord is. Nogmaals, het onderdeel over de verdeling van de middelen moet de volgende uren en dagen bevestigd worden. Over de rest is er een akkoord sinds 23 mei. Maar ook dit onderdeel moeten we kunnen afsluiten.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Mijnheer de minister, ik heb begrepen dat er een akkoord is, maar inhoudelijk kunt u niet veel informatie geven.

Minister Kris Peeters: Het zal de volgende dagen gefinaliseerd worden. Ik zal het overmaken van zodra het klaar is. Dan kan er, indien nodig, een bijkomende vraag over gesteld worden.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Ik stel er dan nu geen vragen meer over. Maar ik denk dat de discussie over de twee belangrijke hete hangijzers die ik heb aangehaald, nog niet is afgerond. Ik denk dat we later toch nog eens over de afvalproblematiek moeten nadenken.

De heer Bart Martens: Ik ben uiteraard zeer verheugd dat er witte rook uit de schouw is gekomen. Ik ga ervan uit dat de principes uit het regeerakkoord die we in onze

resolutie hebben opgenomen, ook volledig zijn opgenomen in dat nakende akkoord. Ik ga ervan uit omdat het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest en het Waalse Gewest ook al op dat standpunt stonden.

Ik kijk met veel interesse en ongeduld uit naar de teksten van het akkoord. Ik hoop ook dat de recyclage-doelstelling is opgetrokken, dat de doelstelling op het vlak van de nuttige toepassing van de verpakkingsmaterialen is opgetrokken. Ik denk dat het akkoord misschien ook zal moeten leiden tot een wijziging van het Verpakkingsdecreet. Ik zou u ook willen stimuleren om zo snel mogelijk werk te maken van een nieuw voorontwerp van het Verpakkingsdecreet om die gewijzigde doelstellingen en gewijzigde maatregelen ook in een Vlaams decreet te kunnen vertalen.

Minister Kris Peeters: Er is ook nog werk na 10 juni.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Laurence Libert tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over dierenbegraafplaatsen

De voorzitter: Mevrouw Libert heeft het woord.

Mevrouw Laurence Libert: Mijnheer de minister, geachte collega's, vele mensen zijn erg gehecht aan hun huisdier. Voor bejaarden maar ook voor jongeren is een gezelschapsdier meestal een manier om de eenzaamheid op te vangen en dus belangrijk voor hun welbevinden.

Dat er een emotionele band ontstaat die ook na het overlijden van deze dieren een diepe indruk op deze mensen nalaat, hoeft dan ook niet te verwonderen. Dat er ook in deze gevallen respect moet zijn voor het rouwproces en dat deze mensen de kans moeten krijgen om een waardige nagedachtenis te koesteren aan hun trouwe huisdier, hoeft dan ook helemaal niet belachelijk te klinken.

Op het moment dat een huisdier overlijdt, zijn de mogelijkheden om met het stoffelijk overschot om te gaan eerder beperkt. In principe is het begraven in de tuin toegestaan voor huisdieren die niet meer dan tien kilogram wegen. De bijkomende voorwaarden rond bodemsoort en grondwaterpeil maken dit in de praktijk echter minder voor de hand liggend. Bovendien verbiedt het plaatselijke politiereglement het begraven in de tuin meestal volledig en mag dit sowieso niet voor huisdieren die meer dan tien kilogram wegen, wat vooral bij honden het geval is.

Een tweede mogelijkheid is crematie, waarover een duidelijke regeling uitgewerkt is en het aanbod voldoende verzekerd wordt door tal van initiatieven.

Een voor de hand liggende derde mogelijkheid is een dierenbegraafplaats. Er zijn een beperkt aantal initiatieven in Vlaanderen, maar momenteel is de situatie zo dat er geen nieuwe dierenbegraafplaatsen mogen worden ingericht en dat op bestaande dierenbegraafplaatsen geen nieuwe dieren meer begraven mogen worden. Deze beslissing werd genomen door de Openbare Vlaamse Afvalstoffenmaatschappij (OVAM), die in deze bevoegd is.

Dode gezelschapsdieren vallen immers onder het toepassingsgebied van de EG-verordening 1774/2002 van 3 oktober 2002 tot vaststelling van gezondheidsvoorschriften inzake niet voor menselijke consumptie bestemde dierlijke bijproducten. Deze verordening heeft directe werking in onze rechtsorde en vereist dus geen omzetting in eigen regelgeving. De Vlaamse milieuwetgeving VLAREM is wel in overeenstemming gebracht met de verordening. De verordening stelt dat alle mogelijke verwerkings- en verwijderingsmethoden van dierlijke bijproducten neerkomen op verbranding of warmtebehandeling. In afwijking daarvan kan de bevoegde autoriteit echter besluiten dat dode gezelschapsdieren – als het risico van overbrenging van TSE uitgesloten is – rechtstreeks als afval mogen worden verwijderd door ze te begraven. Voor Vlaanderen is deze bevoegde autoriteit OVAM, die dus beslist heeft tot een verbod op dierenbegraafplaatsen in Vlaanderen.

Ten slotte wil ik verwijzen naar de situatie in onze buurlanden. In Nederland bijvoorbeeld zijn dierenbegraafplaatsen, uiteraard onder de nodige voorwaarden, wel toegelaten. Ik had u dan ook graag de volgende vragen gesteld. Welke zijn de argumenten om het totaalverbod op dierenbegraafplaatsen in Vlaanderen te handhaven? Zijn er plannen om een aangepaste regeling uit te werken die de inrichting van dierenbegraafplaatsen in Vlaanderen mogelijk maakt, bijvoorbeeld via een geëigende rubriek in de VLAREM-indelingslijst en bijhorende specifieke voorwaarden in Titel II van VLAREM, zoals die ook bestaat voor verbranding van krenge in dierencrematoria?

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Ik begrijp de vraag van mevrouw Libert. Ik denk dat de regelgeving niet altijd wordt nageleefd: nog heel veel mensen begraven hun dood dier in de tuin.

Ik heb in het verleden al een aantal vragen gesteld over de crematoria omdat het blijkbaar niet zo evident is om dierencrematoria op een degelijke manier te laten werken. Een crematorium moet een continue verbranding hebben om zo weinig mogelijk dioxine uit te stoten. De uitstoot van de dierencrematoria fluctueert, en dat is een probleem.

De vraag van mevrouw Libert is terecht, want er stellen zich veel problemen en de wetgeving wordt niet echt nageleefd.

De voorzitter: Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Mijnheer de voorzitter, collega's, ik wil het probleem in al zijn facetten bespreken. We hebben te maken met een Europese verordening van 3 oktober 2002 tot vaststelling van gezondheidsvoorschriften inzake niet voor menselijke consumptie bestemde dierlijke bijproducten. Die verordening heeft onder meer het begraven van dierlijk afval verstrengd. Overleden gezelschapsdieren worden door deze Europese verordening beschouwd als categorie-1-materiaal. Van zo'n materiaal vermoedt men dat het zelfs na een warmtebehandeling ernstig gevaar kan opleveren, bijvoorbeeld overdraagbare ziektes zoals BSE en andere aandoeningen die de gezondheid van mens en dier kunnen bedreigen. Het is dus niet verstandig om die dieren in de tuin te begraven.

De verschillende bestemmingsmogelijkheden voor categorie-1-materiaal worden in deze verordening uitgebreid omschreven. Indien nodig kan de bevoegde autoriteit van elke lidstaat bepalen dat gezelschapsdieren kunnen worden begraven in plaats van conventioneel te worden verwerkt in een vergunde en erkende verbrandingsoven of verwerkingsinstallatie. De vraag luidt dan: wanneer is het nodig dat begraving van gezelschapsdieren wordt toegelaten?

Het besluit van de Vlaamse Regering van 15 december 2006 betreffende de ophaling en de verwerking van dierlijk afval heeft de Europese verordening omgezet. Naast de bepalingen uit de verordening kunnen toezichthoudende ambtenaren in bepaalde gevallen schriftelijk toestaan dat dierlijk afval door verbranding of begraving moet worden verwijderd. Dat kan nodig zijn als de hoeveelheid en de afstand van dien aard zijn dat het ophalen van het afval niet verantwoord is, als het dierlijk afval residu's bevat die bestand zouden kunnen zijn tegen warmtebehandeling en de gezondheid van mens of dier kunnen schaden, en ten slotte als het dierlijk afval zich op een moeilijk bereikbare plaats bevindt.

In normale omstandigheden komen bovenstaande situaties in Vlaanderen niet voor. Verder is het zo dat, in tegenstelling tot de verbranding van overleden gezelschapsdieren in dierencrematoria, waarvoor een aparte rubriek bestaat in de indelingslijst van bijlage I van Titel I van VLAREM (rubriek 2.3.4.1, i), dat niet het geval is voor dierenbegraafplaatsen. Bijgevolg zijn er voor dierenbegraafplaatsen ook geen specifieke milieuvoorwaarden opgenomen in Titel II van VLAREM. Dat laatste is in dit verband erg belangrijk.

Daarom heeft de OVAM, als bevoegde autoriteit, besloten om in Vlaanderen op dit moment alleen onder

strikte voorwaarden het begraven van gezelschapsdieren in eigen tuin toe te laten. Het begraven van dode gezelschapsdieren in eigen tuin kan alleen als het politiereglement van de gemeente dat niet verbiedt, als het gezelschapsdier niet gestorven is aan een op mens of dier overdraagbare ziekte en als het gezelschapsdier niet meer dan 10 kilo weegt. Bovendien moet het dier minimum een halve meter diep begraven worden om het opgraven door wilde dieren te voorkomen. Ten slotte is het begraven alleen toegelaten in zanderige ondergrond, want in klei- of leemachtige grond is de ontbinding onvoldoende groot.

In het licht van vroegere crisissen blijft de verbranding van categorie-I-materiaal, eventueel na verwerking, de meest hygiënische en controleerbare optie.

Er zijn op dit ogenblik geen concrete plannen om de inrichting van dierenbegraafplaatsen mogelijk te maken. De OVAM en ikzelf hebben tot vandaag nauwelijks signalen ontvangen die erop duiden dat een aanpassing van de regelgeving, in casu VLAREM I en II, wordt gevraagd. U bent de eerste die de vraag stelt.

Anticiperend op een weloverwogen beslissing die past in een behoorlijk beleid, is een verkennende studie over het nut van een eventuele wijziging aan de rubrieken in VLAREM en het formuleren van sectorale milieuvorwaarden een mogelijkheid.

Zo'n exploratieve studie zou zich kunnen richten op de mogelijke milieu-impact van dit type inrichtingen en zal, onderbouwd met bestaande wetenschappelijke inzichten en geplaatst in het kader van de bestaande wet- en regelgeving, een uitspraak kunnen doen of het opportuun is een aangepaste regeling uit te werken. De OVAM is vanwege haar expertise en beleidsondersteunende functie natuurlijk de aangewezen instantie om een verkennend onderzoek te leiden.

Ik vat samen. De Europese verordening verstrengt de regels voor het begraven van dierlijk afval. Inzake dierenbegraafplaatsen bestaat geen specifieke regelgeving. Als er een expliciete vraag naar is, dan zouden we kunnen onderzoeken of zo'n regelgeving nuttig is.

Mevrouw Laurence Libert: Mijnheer de minister, ik dank u voor het antwoord. Ik concludeer vooral dat u het niet uitsluit. U spreekt over een eventuele studie. Plant u die concreet of wacht u eventueel op meer gehoor van de bevolking?

Minister Kris Peeters: Dringt u aan op een studie?

Mevrouw Laurence Libert: Ik concludeer dat u daar niet tegen bent. Er kan dus vanuit het parlement een initiatief worden genomen.

Minister Kris Peeters: Als er voldoende vraag naar is vanuit het parlement, kunnen we dit zeker in overweging nemen, mijnheer de voorzitter.

De voorzitter: De commissie kan de minister de vraag stellen zodat we de zaak niet politiseren. Dat zal het onderwerp ten goede komen.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Ik wil dat niet politiseren. Er zijn een aantal problemen op het terrein. Als ik een vraag stel over crematoria in het algemeen, weet ik dat de dierencrematoria altijd het grootste probleem vormen. We moeten dat probleem heel serieus nemen. Het is niet zo evident om een begraafplaats voor dieren op te richten, omwille van het opgraven van de dieren door wilde dieren uit de omgeving, de controle daarop, hoe we dat aanpakken enzovoort. Misschien kan massaler overgegaan worden op cremeren indien het goed kan worden geregeld, met een mooie gedenksteen op een bepaalde plaats. Deze problematiek moet ernstig worden genomen.

De voorzitter: Een collega heeft een idee geopperd. We stellen de beleefde vraag aan de minister om er een studie van te laten maken. Als die binnen is, zullen we ze op de agenda plaatsen.

Het incident is gesloten.
